

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

Megjelen hetenként ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak:

Helyben és postán küldve. Egy évre 10 ft. — kr. ...

Hirdetési díj:

Öt-hasasos példányon 5 kr. Nagybírói terjedelmű, mint szintén több...

Az új belügyminiszter.

Ugy látjuk, mintha Rajner Pál csak azért lett volna miniszteri rangra...

Midőn ez megtörtént; midőn papíron áll már a mű, mielőtt az életben...

Sokan úgy vélekednek, hogy Rajner Pál minisztersége könnyű volt...

Ha azt mondauk, hogy neve a magyar történelemben aligha fog arany betűkkel jegyeztetni...

Vajon könnyű dolog-e, egy törvénynevel egész rendszert, egész alkotmányt megváltoztatni...

Vajon könnyű dolog-e a törvényhatóságoknak századokon keresztül fenállott jogkörét...

Vajon könnyű-e a nép képviselői rendszert — melyen a törvényhozás egyik fő tényezője maga az országgyűlés...

Vajon könnyű-e, a kormányhatalommal szűzadokon keresztül dacoló nemzeti intézményeket, egy tolvonással, egy sarkokba szoritással, hogy azok alig mozzan...

Vajon könnyű-e, a rend-cége alatt a szabadságot úgy megrendszabályozni, hogy csak az alacsony engedelmség...

Mindez óriási feladat. S a ki ezeket létrehozta, a ki ezeket kivitte, open nem könnyű dolgot mívelt.

Nem irigylendő szerep, ily iszonyú feladatra vállalkozni: de azt meg kell adni, hogy annak, hármias erős rész övezte mellett...

Hanem még ez nem minden. Még csak ezután következik a javak! A törvényhatóságok rendezéséről alkotott törvény még csak papíron áll.

Alkotmányos fogalmak szerint, a törvényt, még ha az rossz is, tisztelni kell.

De a fogalom nem zárja ki azt, hogy a fenálló törvény a gyakorlati életben mindazok részéről, kik annak üdvös voltát el nem ismerik, minden törvényes eszközök ostromoltassék.

A gyakorlati kineveti az elméletet. Csak akkor látszik meg a törvénygyengesége, midőn az életben tetleg keresztülvitni szándékolják.

És az új belügyminiszterre nem kisebb szerep vár, mint az, hogy megmutassa, miképp a törvényhatóságok rendezéséről szóló törvény az alkotmányos életben tetleg is keresztülvihető.

Mióta e törvény hozott, azóta nagy-szerű tapasztalatokat tehetett a kormány, s maga a nemzet is.

Franciaország példája iszonyúan igazolta, hogy a kormány mindenhatóság, melynek alapja a központosítás!

rendszer, mind belül, mind kívülről a legnagyobb nemzettel szembe.

Igazolta magát azon nemzetgazdászati elv, hogy csak a nemzet kebelében belül kifejtett erő teheti hatalmassá kívülről is az országot; míg ellenben a belül elnyomott, megbénított nemzet idején nem képes ellentállani az ellene támadt förgöcsnek.

S vajon ezen tanúság mellett is, tanácsos-e a nemzet által századokon át melegen ápolott intézményeket megsemmisíteni, s dacolni az idő szellemével?

Vajon lehet-e a „rend” czime alatt annyira korlátozni a nemzet eredeti hajlamait, ösztönét, hogy káros visszahatást keltsen az „erős kormány”, végrehajthatalma gyakorlása közben?

Midőn Európában új világrázkódtató jelei mutatkoznak, melyek nemzeti létünknek közvetlen befolyást gyakorolnak — esélyes dolog-e megosztani a nemzetet, midőn annak erős tömörülésre volna szüksége?

Midőn mindinkább bebizonyosodik, hogy a szabadság olyan, mint a nap, mely éppen nem veszt az érejtől, hogy világitó és melegítő sugárait szétárassza a világon. — cselekedtet-e, elvonni a jogot az alkotmány egyik fő tényezőjéről, a törvényhatóságoktól, melyek a törvény szerint is, a szabadság őrei, védőbástyái valának?

Hogy legyen örökös harez belől a nemzet minden rétegében, míg kívülről nemzeti létünk fenyegetetik a hódító hatalom erőszakgyűvelei által?

Franciaországban egy nyelv, mondhatni, egy nemzet van.

S mivel téve a központosítási rendszerben gyökerezett kormány mindenhatósági hatalomszomszj?

Hát minálunk, a hol a hűbériségnek még annyi maradványa áll tenet; ahol a nemzeti harezok dacolnak a kardja fenyegetésével; ahol a valódi egyenlőségnek maig sem adatott még a kellő előélet; a hol a reactio minden pillanatban fölemelheti fejét; minálunk kellene oly intézményeket bevezetni a gyakorlati életben, melyek ürügye alatt, erős harez támadhat a haza polgárai közt, akkor, midőn az egész hazát veszteli fenyegeti?

Az új belügyminiszternek mindezt komolyan meg kell fontolnia.

S bizony — előre látszik — hogy nem fog rószágyon pihenni...

Hanem ha az új belügyminiszter fölemelkedik azon magaslatra, hogy a törvényhatósági törvény életbeléptetése a szomorú tapasztalatok után, csak vesztély hozhatna, kivált a mostani körülmények közt, a nemzet; és szavát tölemelni bátorodik a törvénynek a nemzet közhatalma szerinti megváltoztatására, miszerint a törvényhatóságokban újra erősen liktessen a nemzeti élet, s az önkormányzat áldásait által a valódi jólét elérhetővé tétessék:

Akkor erőre vergődik a nemzet; s belül jólétben, szellemileg és anyagilag megizmosodva, a nirt egyfelől az alkotmányos őr és a szabadságnak bástyája leendő minden törvényhatóság, másfelől képes lesz a nemzet a kívülről jövő vesztélyeknek süketesen ellenállani.

E két út áll az új belügyminiszter előtt.

Választása hozhat csapatot, hozhat jó-életet a nemzetre.

Adja az ég, hogy jól válaszson!

Az egyetemi joghallgató ifjúság tiltakozása. A pesti m. k. t. egyetem joghallgató ifjúsága ezennel ünnepelesen tiltakozik azon, gyamlon, s miután a német szövetség alkotmányában lapban is megjelent fölvetés ellen, mint-ha helyeslése történt volna, hogy az 1871-ki jogszabályon megjelent magyar királyi szomorú emlékü „Gott erhalte” osztrák néphymnussal fogadtató.

Ezen nemzetietlen tettet az összes ifjúságra szorító vádakat egyetud a kiküldött báلبisotmányra (kivéve azon 4 b. tagot, nev szerint: Végh Arthur, Mattyók Bence, Kürthy Lajos és Beniczky Géza, kik már e részben tiltakoztak is az „Ellenőr” 128-ik számában) hártja és teszi a közvélemény előtt felelőssé. — a maga részéről pedig az 1871-ik évi jan. 21-én tartott gyűlésnek egyhangú határozata szerint az illető báلبisotmánynak ezen, az összes ifjúság meggyőződésével, hazafias lelkesedéssel és nemzeti öntudattal ellenkező tettetért bizalmatlanságot szavaz.

Mely határozatnak végrehajtására s hírlapokban közzétételére alulírt háromtagú bizottságot választotta meg.

Kelt Pesten, 1871. jan. 21-én. Az egyetemi joghallgató ifjúság nevében a küldött bizottság: Szigethy Sándor, Markovics Sándor, Beniczky Árpád.

A francia császárság visszaállítására hogy meg volna a hajlam a porosz királyban, Napoleon harezegnek Changarnier tábornokhoz intézett ezen szavai mutatják, melyek a tábornok maga tett közbe: Csak én menthetem meg Franciaországot; s csak én vet het véget a háborúnak: A császári ostromló állat; legyen ön regnensé, s vezesse az ifjú es herezget. Kezessék meg róla hogy a porosz király beleegyezék. E-gyészüljön ön a határszelen 150,000 fogoly francziával, ki a tábornokok által az ön akaratára szerint fognak vezényeltetni. Ha ön az ideiglenes kormányt s még vagy 50 csendőrhadosít agyonliveri: a rend helyre lesz állva. — A tábornok tudva van — visszautasítja az örült ajánlatot.

London, jan. 21. Jules Favre hírszerint jövő hétfőn érkezik ide.

München, jan. 21. Antonelli a római bajor követ által tudata, hogy a pápa a versaillesi szerződéseket kívánatosnak tartja; minnek folytán sok hazán, a nevezett szerződésnek el vagy el nem fogadásáról táplált nézetét megváltoztatta.

Ries, jan. 21. A „N. fr. Pressé-nek” Brüsszelből távirják, hogy Jules Favre ma Versailles-on át Londonba távozék. Párisi parlamentárok tegnap a porosz fohadiszállásról nemely Párisban hiányzó győzelemeket kérték, melyek ki is szolgáltatták. Berlinből írják a nevezett lapnak, hogy Bismarcknak egy körirata által a császári cím felvétele minden hatalmasságnak tudomására hozott. Hogy a szokás ellenére e czéltől rendkívüli követeket nem küldék ki, a háború által vélik kimenthetni, de ezt a jövőre fenntartják.

Berlin, jan. 21. A mai esti lapok tudósítják közölnék Versaillesból a királynak esz-szárú kiküldése felől. A német hadsereg valamennyi ezrede képviselő volt; zászlók az oltárt veték körül; Bismarck olvasá fel a proklamációt; a király egy beszédet tartott; a bádeni nagybír azán felkösözött a császári, Bismarck általabornokká nevezetett ki.

I. Vilmos. német császár. — A czél, mely után a hohenzollerni királyi család e században folytatott politikája törekedett, s melynek valósítására teljes erőjének megfeszítésével minden lehetőt előkévert, e hó 18-án el lett érve.

A porosz király ugyanis, jan. 18-án Versaillesban, a tükörteremben, a fejedelmek és kormányok képviselői jelenlétében német császár kiáltott.

E nagy horderejű tény a porosz alsó és felső házzal a következő távirattal jelzett proklamatio tudatta:

„Mi Vilmos, Isten kegyelméből Poroszország király: Miután a német fejedelmek és a k. és s. szabad városok egyhangúlag azon kívánást nyújtották hozzám, hogy a német birodalom visszaállítását alkalmával, a többi bűnös felett, s csak a nagyobb, főbenjáró bűnök tárgyaltatnak nyilvánosan.

A vétkesre bitó és skasztófa vártak ugyan akkor is, de az ártatlannak nem emeltek diadal-kaput s megbélyegezve maradt az, ha a tévesztő igazságszolgáltatás néhány napig a sötét házban fogva tartotta.

Ülv, százsoroson, ezerszeresen üdv a nyilvános törvényszéki tárgyalásoknak.

A büntető törvény-zék egyik i vatalszobájában a zold asztal mellett viszgyertak és a feszület mögött tilt a törvényszéki tanácsos, segéd-jével és a jegyzővel.

Vtők szemben a vádlót, a bánat és fájdalomtól meggyőnyött egy Bienenfeld Gottlieb, az Erlenstein bankár házi inspektorja állott.

Az agg, palambfőhő fűrtökkel fején, ki mint örült bámult meredt szemekkel maga elé, megkísérletet gyilkossággal volt vádolva.

„Bienenfeld Gottlieb,” mondá a bíró, „ön tehát megvallja, hogy báró Roller Lajost saját házában, azon ecéltől támadta meg, hogy megölje?”

„Igen, azon ecéltől, hogy megöljem,” felelé az agg.

„Egy virágcserepet vágott a bíró fejéhez, s aztán rárohant, hogy megfojtsa?”

„Igen, hogy megfojtsam.”

„S előbbi vallomása szerint a bosszu vezette őnt ezen büntényre?”

„Igen, a bosszu.”

mint 68 év óta megszüntetett császári méltóságot is megújítsam a velem, s miután a német szövetség alkotmányában a megfelelő határozatok már meghoztak, kinyilvánítjuk:

hogy az összes haza iránti kötelességünknek tartjuk a szövetséges német fejedelmek és szabadvárosok fölíválásának engedni s a császári címet azimmet fogjuk használni, s reményeik es-tében, hogy a német nemzetnek sikerülni fog régi dicsőségének ezen jelvénye alatt a haza számára alkalosságot jövő készíteni. A császári címet azon kötelességgel vesztük át, hogy német hűséggel öntalmazzuk a birodalom jogait és tagjait, a békét öntalmazzuk és a nép erejét növeljük.

Azon reményben vesztük azt föl, hogy a német népek adva lesz, hogy tartós békét öntalmazzuk, áldozatkész erőfeszítéseinek jutalmul adni a Franciaország által ismételt meg-támadott és századokon át nélkülözött biztonságot. Nektünk és öntáinknak pedig adja az Isten, hogy ne a háborus hódítások által legyünk a német birodalom hasznára, hanem a béke műveiben, a nemzeti jólét, szabadság és erkölcsi-ség mezején.”

A német egység tehát a birodalom meg-alkulásával, s a császári méltóság megújításával létesült.

De ugyan minő auspiciumok alatt? Valóban olyanok alatt, melyek kétségbe-ejtők a népszabadság ügyének barátaira nézve, kik a német egység megalakulásában egyszerű-mind a valódi alkotmányosságának, s a német nép szabadságának megszilárdítását remélték vagy legalább hajlandók megvalósítva látni.

Ahól, hogy a nép szuverenitását el nem ismeri, az új császár éppen nem csinál több, hiszen már mindjárt proklamációját kezdetén kinyilatkoztatta, hogy a császári koronát nem a német nép, hanem a német fejedelmek és szabad városok egyhangú kívánására fogadta el.

Valóban meglepő e hálátlanság, melyvel az új császár ignorálja azon német népet, melynek majdnem minden családja egy férjet, fiút vagy levest, vagy gyermeket gyászol most, kik egy oly harezban hulltak el, mely csapán Vilmos förtelen nagyvágyásának kielégítésére folytatották.

Es mivel inaugurálta az új német császárt a német birodalom egységének helyreállítását? Páris bombázásával, a francia nemzet ezrelék lelemészárlásával, s egy szabadságra törekvő nép leleptetésével.

Vendörő a francziák, a németek számára egyaránt, insz, nyomor, kétségbeesett küzdelem a leltörp szárnokszék ellen azon országban, melyet a világ megosztott a szabadság fáklrvi-vételeit tekinteni, gyászoló szülők, özvegyek árva, százezerre ment béna, csonka harezosok, s trisen felhagytt körös sírok ezrei, ezek képernek az új császárság létrejövételének hátterét, s a hater valóban kevés boldogító remény nyújthat a jövőre nézve azon német népeknek, mely mint a vért megmármorosodott országban, egy szilaj szenvedély által izzete lenné, szétépít, lenyúl mintegy eszevesztetten mindent, mi utat állja most.

A vért izzelt nép. — s a harez dícsőségben uszó fejedelmek e fanatizmusa létesíté leg első sorban az új császárságot, s minden esetre áll az, hogy annak feltartására ugyan azon erők lesznek szükségesek, a melyeknek az létrejövételét közzömböli.

A frázisok, mikkel a proklamatio végződik, mézes madzagként némileg megédesítik az országos szót, a melyet annak ridég, s a nép szuverenitását el nem ismerő bevezetése előidézett kebelünkben, de nem ingatják meg azon meggyőződésünket, hogy e császár, mely vérdörő és egy szabaddá lett nemzet eltiprása által létesült, soha nem fogja népszabadság alkalossá intézményre kiteljedni.

Nem egeré lesz az, mint modern felújítás a közpokeri feudálismusnak, melyben nem a fejedelmek lesznek a népekért, hanem a népek a fejedelmekért, s a német nép, maradni fog az, a mi eddig volt: lábok lesznek ok az európai politika saktájában, melyek a szerint, a mint az istenek megfölbőliség érdekei kívánják, hol előre toltanak, hol feláldoztatnak az uralkodók érdekeiért.

„Mert azon meggyőződésben hitte magát lenni, hogy Roller órá rabolta el az esküvőre menés alatt leányát?”

„Ó gyermekem, gyermekem!”

„Ha önék a báró ur ellen ily gyanyuja volt, miért nem fordult a hatósághoz?”

„A hatósághoz? Hahahaha! Ez a vig do-log!” kiáltá felekezgva az öreg, kinek szabad szaja oly régi fogva most kezdetismét mozogni.

„A hatóság nékem mindenesetre elégtételt adott volna. Hajjonásom közt felkérte volna a lovas urt, hogy jövöre az ilyes tréfától óvakodjék, hogy az ebek ne ugassanak, s elitélték volna, hogy néhány forintot fizessen a szegényalapaik.

„A hatóság igen burgo és gyors, ha a szegény elbukott nyilvános nőket kell üldözni, kiket az énség, a nyomor az utcára hajtottak ki, de ha a kéjenczekre kell vadászni, kik a szegény nőket a vétek útjára vezették, kik a családapák leányait, a férféj neket eiesábitottak, s ha azon szemérme-len teremtések üldözéséről van szó, kik az erényt és artatlanságot kigonygolták, fényes fogatokban pompáznak, s beszenyűztek, ocsó erényüket nyilvánosan árulgatják, o akkor a hatóság vállalt von-mert hiszen megtehetné az útját, ha valami paratlanság egyen kedveséhez hozzáérne. A hatóság buskutszavai töri be a rozszant ajtot, ha a prostitu-tio a kunyhóban keres menedéket, de a palotába kalaplevébe lép be, habár ott a legfermesőbb bűnök lakoznak is, s ezt a törvény előtti egyen-lőségnek nevezik, a mi ugy volt mindig, és így is marad, örökkön örökké. Amen.”

Hareznek kössönő lételei az új császár-ság, s harez által fog fenállhatni csapán, s a béke és szabadság megszilárdítása csak chiuaera e császárág alatt, de bizonyosan be fog majd következni az akkor, ha a német nép letörve, szétírtva azon békákat, melyekkel az új kormányforma, a modern feudalismus még inkább lebilincseli, mint a „Nagy német szabad köztársaság,” maga fog rendelkezni sorsa felett.

Francia-porz háború. Debreczen, jan. 22.

A midőn a január 20-án érkezett távirat Göben tabornoknak St. Quentin melletti győzelméről Versaillesbe mezenetett, akkor még a csatának bizonyosan nem volt vége, mert a győztes hadvezér az ellenkező esetben bizonyosan nem szorított volna arra, hogy győzelmi tudósítását azaz rekessze be, hogy az elleneg St. Quentinba vetített vissza. Így ezen tudósításból a győzelem nagyságát nem is lehet világosan megítélni.

Ha e győzelem teljes lett volna is, csak akkor fog Goeben egész sikerrel dícsékedhetni, ha a francziákat Cambrai, Valenciennes, Arras, Douai és Lille várakból elzo-ritja.

Páris bombázata folytatatták s Trochu pár szerencsés kirohanást tett, de a melyek fel-szabadi hadserege érkezése nélkül igen nagy jelentőséggel bírnak. Páris bombázatairól hol-nap érdekes részletek hoznak.

Chanzy és Bourbaki fölé semmi új.

Bees, jan. 21. Brüsseli tudósítás szerint a Detroyat alatt La-Rochelleben álló tábori csapatok 13-án azon parancsot vették, hogy La-Poissonnière (Maine-Loire) induljanak. A nép-hangulat komoly.

Brüssel, jan. 21. Élethe beteg meg-erősítü Faidherbe visszavonulást, ki delután 2 órákor Dürennél Cambraihoz érkezett. Saint-Quentin több ponton ég. A francia 62. had-sereg vesztesége igen nagy. Oroszheim té. pa-rancsnoki állomást nyert a francia hadseregben.

Lille, jan. 20. Egy — Párisból e hó 18-án felszállott léggömb, mely Hollandiában esett le, jelenté: A bombázás anyagi károkat okoz, ugyan, de kevés embert éjt áldoztat. A lakosság szelme-mentes kifutni.

Bordeaux, jan. 20. (Hivatalos.) Arras, jan. 20. Faidherbe távirat, jelenté: E hó 19-én St. Quentin körül elkecseregett ütközés folyt. A francziák harezvonalait az új beállítást megtartották, de azután kimerültségük miatt hátrálni kényesze-rültek. St. Quentin városának a bombázástól való megkímélése tekintetében a visszavonulás egy ponton St. Quentin melletti elrendeltet. Veszteségeink nagyok, de az ellenség veszteségei még nagyobbak.

Berlin, jan. 21. (Hivatalos.) Versailles, jan. 20. Itt ma d. n. 2 óráig minden esedek, a két ellenség had azonban állomáson van. A mi veszteségünk a tegnapi küzdelem alkalmá-val összesen mintegy 400 emberre tehető, míg a párisiaké oly jelentékeny, hogy 48 órai fegyverszünetet kértek. 500 francia esett fog-lyunkul.

Versailles, jan. 20. St-Quentin a mieink az indóház rohammal történt elfoglalása után még 19-én megszállották s 2000 sebesült francziát tábláltak a sérülteken foglalt száma 7—10,000. Hat ágyú is esett birtokunkba. Minden-fél jelek láthatók, melyek odamutatnak, hogy az ellenség sereg a legnagyobb felállomáson van. Az első hadtesten kívül részünkről Lippe tábornok száz csapatát is résztvevők az utóbbi esztában.

Ujdonságok. * A francia sebesültek javára Daró-czy Andrásné Both Mária asszony és nővére Both Juliánna a 2 forintot adományoztak. Előző összeg 72 ft. 20 kr.

* Ujabb adakozás a francia sebesültek részére. Kállay Józsefné asszony vendéglőjében tegnap este egy polgárok által álló társaságban a fentebbi nemes ezrelék Bészler Gábor polgártársunk 10 o. é. forint gyűjtött. Ehhez járultak:

Kató János 50 kr. Fejes Lajos 30 kr. Kuczik Gábor 1 ft. N. N. 20 kr. N. N. 20 kr. N. N. 50 kr. Fűrth Adolf 1 ft. Nagy Ba-lint 50. Debreczeni Sándor 20 kr. Szabó Endre

TÁRCZA.

Apáca és kegyencznő.

Regény a bécsi életből. írtá: Haffner Karoly. (Folytatás.)

„E leplezetlen vallomás annyira vakmerőnek tetszett az elnök előtt, hogy az csakis egy óráig agyában fogmozgathatott meg, s mégis észbe juttatá ez neki azon híreket, melyek nejének é jeli kö-borlásáról s sehajtozásáról szólokak.

Midőn Amália felé közeledett, egy kérdés lebegett agyán, de a szavak elhaltak s a harag pirja ömlött el arcán.

Tekintete a gyöngyös ékszerre esett, s ő tudta, hogy ki küldte azt, s kitől eredtek a dal-nokok által elzengett szerelmi panaszok.

S neje látható elragadtatással figyelt e panaszhangokra, s elég bizalmasan bírt kedvese ajándékát nyilvánosan viselni.

Ez több volt az áruslásnál! Ez gny volt, melyel szerelmét jutalmazá, s háza becsületét kockáztára tévé.

„Ó barátom, mennyire boldogga tesz ön engem!” mondá Amália, a legnagyobb bensőség-gel, kezét nyújtva férjének.

azon piczi, gyöngéd kéz, mely oly szeretetteljesen nyújtott felé, érintetlen maradt.

„Ön szenved, barátom!” mondá Amália aggódva.

„Még pedig oly hajban, mely az ősz hajszálakkal együtt jár,” felele az elnök keserűen nevetve. „E baj kényszerít, hogy felkerjem kegyed, legyen szives ez ünnepeleves estén a házigazdai szerepét ellátni, s engem vendégeinkül ki-menteni, drága barátom. — Mily jól állnak kegyednek e gyöngyök! Azt mondják, a gyöngyök könyvet jelentenek, adja Isten, hogy ezek kegyedre nézve örömkönyvek legyenek.”

Az elnök távozott a teremből.

A jelenlevők részint remüléttel, részint megütődéssel tekintettek utána, s a jókedv és kedélyesség eltávoztak vele a teremből.

Ugy tetszett Amáliának, mintha szíve meg-dermedt volna kebelében, és mégis haragszogatni kellett mosolygónia, a mint azt az illem s az ün-nepély szokások magokkál.

Csakugyan igaznak bizonyult a példabeszéd, lementével dícsérd a napot.

OTODIK FEJEZET. A fogoly és ápolónője. Ez időben a bűnügyek felett itélő bírák zég valóságban a tizek titokteljes tanácsát képezték, s az igazság pálcája sárt ajtóik mögött törtéttel

a bűnös felett, s csak a nagyobb, főbenjáró bűnök tárgyaltatnak nyilvánosan.

A vétkesre bitó és skasztófa vártak ugyan akkor is, de az ártatlannak nem emeltek diadal-kaput s megbélyegezve maradt az, ha a tévesztő igazságszolgáltatás néhány napig a sötét házban fogva tartotta.

Ülv, százsoroson, ezerszeresen üdv a nyilvános törvényszéki tárgyalásoknak.

A büntető törvény-zék egyik i vatalszobájában a zold asztal mellett viszgyertak és a feszület mögött tilt a törvényszéki tanácsos, segéd-jével és a jegyzővel.

Vtők szemben a vádlót, a bánat és fájdalomtól meggyőnyött egy Bienenfeld Gottlieb, az Erlenstein bankár házi inspektorja állott.

Az agg, palambfőhő fűrtökkel fején, ki mint örült bámult meredt szemekkel maga elé, megkísérletet gyilkossággal volt vádolva.

„Bienenfeld Gottlieb,” mondá a bíró, „ön tehát megvallja, hogy báró Roller Lajost saját házában, azon ecéltől támadta meg, hogy megölje?”

„Igen, azon ecéltől, hogy megöljem,” felelé az agg.

